

Hoofdstuk 1: Intentie een 10, resultaat een 3

--- Barbara ---

Barbara koopt iedere maand een nieuwe jurk. Die jurken hangt ze netjes in haar kast. Een blauwe, een rode, een met bloemetjes... Ze draagt ze geen van alle. Nog niet. Dat gaat ze doen als ze straks weer zelfstandig woont, heeft ze zich voorgenomen. Dan moet ze er goed uitzien. Daar kan ze zich nou echt op verheugen.

Barbara is 32 jaar. Ze woont beschermd vanwege een verstandelijke beperking. Haar begeleiders maken zich zorgen om haar. Ze weten dat ze nooit meer zelfstandig zal kunnen wonen. Daarom is het onzinnig dat ze nu steeds een jurk koopt die ze toch nooit zal dragen. De begeleiders vinden het zonde van het geld en ze vinden het sneu voor Barbara dat ze nog steeds denkt dat ze ooit wel zonder begeleiding zal gaan wonen. Als ze aangeven dat dat nooit gaat gebeuren, wordt Barbara verdrietig. Ze wil het niet geloven en houdt moed. De volgende maand koopt ze gewoon weer een nieuwe jurk.

Wat is hier eigenlijk het probleem? Of beter: wie heeft hier eigenlijk een probleem?

Barbara heeft geen geldproblemen. Ze koopt ook helemaal geen overdreven dure jurken trouwens. Ze heeft geen gebrek aan kastruimte. De begeleiders vinden het zonde van het geld om een jurk te kopen die je nooit zult dragen. Heel liefdevol en zorgzaam bedoeld natuurlijk. Maar hoe erg is het nu precies? En waarom hebben we toch steeds de behoefte om problemen op te lossen die helemaal geen probleem zijn voor de persoon in kwestie?